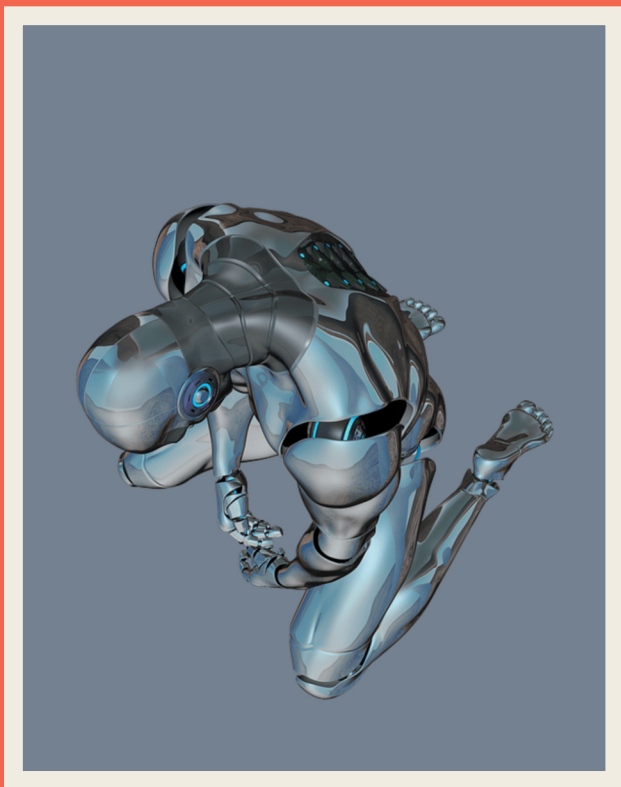

TIEDE-ETSIVÄ LEO MUNCHAUSENIN TAPAUKSET

Tiederomaani

Janne J. U.U. Lainaliha

TIEDE-ETSIVÄ LEO MUNCHAUSENIN TAPAUKSET

JANNE J. U. U. LAINALIHA

TIEDE-ETSIVÄ LEO MUNCHAUSENIN TAPAUKSET

Tiederomaani

LAINALIHAN MUUTA TUOTANTOA

V-uskon profetia, romaani, BoD, 2019

- kertomus vulvauskonnosta, matriarkaatista ja sen kohtalosta

Oleminen on outo olio, novelleja, BoD, 2019

- tavallisen ihmisen kohtaamisia filosofian kanssa

Jotain takaisin Korvelle, romaani, BoD, 2021

- filantrooppi ja psykopaatti antavat jotain takaisin yhteisölle

Taiteilija, romaani, BoD, 2022

- romaania kirjoittaja taiteilija kokee rikkauden kirot

Kohtaamisia pyöräillessä, näkökulmatarinoita, BoD, 2022

- kirjailija pyöräilee, kohtaa ihmisiä, eläimiäkin - tulkiten

©2023 Janne J. U. U. Lainaliha

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kirjatilaukset: www.bod.fi

ISBN: 978-952-80-0909-2

Ensimmäisen etsiväntehtäväni antoi äiti 20 vuotta sitten, toukokuussa 2010. Tuolloin en vielä ollut kyborgi enkä mitenkään outo muiden mielestä. Lisäksi viihdyin yksikseni, eikä muilla edes ollut tilaisuuksia tutustua persoonaani. Ikätoverit näyttivät kokevat maailman eri lailla kuin meikäläinen, selkeämmin, mutkattomammin. Päätelin olevani huonompi kuin he, vajaa.

Äitini epäili keltaisen lyhytkarvaisen kissamme Petterin pitävän varakotia jossain – se oli usein päiväkausia kadoksissa. Tehtäväni oli selvittää, minne se meni. Asuimme Uudenkaupungin Hakametsässä. Olin 10-vuotias. Kiinnitin kissan kaulaan tallentavan minivideokameran. Olin lukenut laitteesta tiedelehdestä, jonka ostin rahoilla, jotka olin saanut keräämällä pulloja. Ensimmäisen tarkkailupäivän Petteri makaili pihamme syreenipensaas varjossa ja kävi välillä juomassa ja syömässä sisällä. Maanantaina se lähti liikkeelle. Illalla koulun jälkeen katselin tietokoneen ruudulta pitkää heinikkoa, jossa kamera eteni ja pysähteli. Äkkiä näkyi leikattua nurmea ja puutalon keltainen helma. Petteri meni avoimesta ulko-ovesta sisään ja hyppäsi valkoiselle pöydälle, jonka äärellä istui isokokoinen mies. Tämä laittoi jotain vihreään peltilippaaseen ja tervehti Petteriä kuin vanhaa tuttua. Äkkiä hän huomasi kameras, raivostui ja yritti siepata laitteen. Kuva lensi: ensin parkettiallialle, sitten pihalle, pensasaidan läpi kadulle, katuojaan ja metsikköön. Silloin oli vielä metsiköitä ja vesakkoa, jonne piiloutua. Keneltä Petteri pelastui, selvisi vasta 15 vuotta myöhemmin, kun elämäni pienimmästä etsiväntehtävästä kehkeytyi kaikista suurin.

Petteri oli jo vanhus, kun äitini hoksasi, että se on homo. Äitini oli ristiverinen ja silloisten ihanteiden mukaan hyvinkin nätti. Homoseksuaalisuus oli ja on yhä eläimillä melko yleistä. Siitäkin kerrottiin tiedelehdessä. Varhaisnuoruudessa paperilehtiä, mullan tuoksua, vilpoisia kesäiltoja, linnunlaulua, rikollisuutta, demokratiaa, bensiinimoottoreita ja eläimiä oli vielä paljon. Homoutta esiintyi ainakin 1 500 eläinlajilla. Sitä aiheuttivat yhteisöllisyys, mielihyvän tarve, vaihtoehtojen puute ja heikko terveydentila. Joissakin lintuyhteisöissä kolmannes pesivistä pareista oli lesboja. Niiden poikaset pärjäsivät heteroparin kasvattamia paremmin. Ilmeisesti ne olivat sopeutumiskykyisempiä. Äitini hukutti Petterin tiskialtaaseen. Nimesin tapauksen Uroskissan tapaukseksi.

Omistin 500 euroa kun karkasin Tiibetiin. Valitsin maan näkemäni filmin perusteella. Interaktiivinen matkaoppaani laski 500 000 miljoonaa laskutoimitusta sekunnissa. Sen superkondensaattori latautui nopeammin kuin ehdin sanoa englanniksi ”paikanna itsesi satelliitin avulla ja kerro nähtävyyksistä”. Siinä oli kuva- ja äänihaku sekä äänentunnistus. Pysyttelin Tiibetissä omissa oloissani. Näin kun lhasalaiset tekivät ulosteista sähköä bakteereilla, lämmittäen sillä asuntonsa ja ylläpitäen sairaalan toimintaa. Olin 15 vuotta vanha, tein tilapäistöitä, etäopiskelin ja hoitelin viljelypalstaani vuoren rinteellä. Ohut ilma hengästytti. Näin lumileopardin ja bengalintiikerin. Näin kun kuollutta miestä kannettiin Mount Everestiltä sairaalaparakkiin. Hän oli riisunut kaikki vaatteensa lähellä huippua. Kerran kun vein lakanoitani pihalle narulle kuivumaan, uusi pyykkipoika ei suostunut avautumaan ja siihen ilmaantui teksti: ”Rainy.” Pian satoikin.

Vuonna 2018 ratkaisin toisen tapaukseni. Buddhalaismunkki oli murhattu. Saman-munaisia kaksosia epäiltiin. Silminnäkijä ei osannut päättää, kumpi pojista oli murhaaja. Rikosetsivä oli neuvoton. Kerroin miehelle lukeneeni lapsesta asti tiedelehtiä. Tiesin, että kaksosten sormenjäljissä voi olla eroa. Sormenjäljet muodostuvat raskauden puolivälissä, kun sikiön iho poimuttuu kohtunesteen paineen aletessa. Saman-munaisilla kaksosilla ilmiö tapahtuu samaan aikaan koska niillä on pääosin sama perimä. Ei kuitenkaan täysin samaan aikaan. Siksi sormenjäljistä voi löytyä eroa jopa 5 %. Kaksosten sormenjäljet tutkittiin uudelleen. Ero löytyi ja murhaaja vangittiin. Hänet mestattiin. Nimesin tapauksen Saman-munaisten kaksosten tapaukseksi.

Mitään identtistä ei ole. Jokainen kloonikin on ainutlaatuinen. Kukaan ei voi toistaa täysin samanlaisena toisen elämää. Siinä mielessä kaikki olennot, myös kloonit ja kaltaiseni kyborgit, ovat korvaamattomia.

Pitkän Tiibetin kauteni lopulla yritin silittää pelastamista varten vangitun bengalintiikerin päätä. Se puraisi ja söi pikkusormeni. Munkkien ylläpitämässä sairaalassa käteeni tulostettiin muovimassasta proteesi. Mallina käytettiin jäljelle jäänyttä pikkusormea. Muutaman vuoden ajan omistin 2 vasemman käden pikkurillia.

En voi väittää valaistuneeni Tiibetissä. Mutta sain munkeilta elämänekatsomuksen, jonka voin tiivistää kahteen triviaaliin sanaan: ota lunkisti.

Maailma syntyi tyhjästä 15,8 miljardia vuotta sitten. Sitä ennen ei ollut ainetta, tilaa eikä aikaa. Alkuräjähdyistä seurasi inflaatio, pullistuminen, jossa syntyi aine. Maailma laajenee koko ajan kiihtyvällä nopeudella. Lopulta se katoaa eikä ikinä palaa. Mitään ei jää jäljelle. Joten: *take it easy*: luultavasti et voi joutua tilille viimeisellä tuomiolla: *lack of evidence*.

Toisen teorian mukaan maailma koostuu värähtelevistä säikeistä. Ulottuvaisuuksiakin on 11. Ajalla ei ole alkua eikä loppua. Laajettuaan tarpeeksi maailma supistuu ja katoaa mustaan aukkoon, joka räjähtää. Ja kaikki syntyy & tapahtuu uudelleen – joko täysin samanlaisena tai muokattavana. Joten rentoudu: ehkäpä universumi, kosmos, tarjoaa loputtomasti uusia tilaisuuksia.

Kolmannen teorian mukaan maailmassa vallitsee ikuinen inflaatio. Uusia maailmoja kuroutuu jatkuvasti esiin aiemmista. Jokainen maailma on erilainen ja kehittyy omaan suuntaansa. Et voi nähdä muita maailmoja. Mutta siellä ne ovat. Niitä on äärettömän paljon. Siksi myös uusia ihmislajeja riittää ehtymättömästi. Näin ollen ota ihan lunkisti: sinusta on monia versioita kaikkeudessa – jos tarvelet elämäsi täällä, toinen minäsi voi pärjätä loistavasti muualla.

Opin munkeilta myös, että nälkä tehostaa aivotointia. Kun saan ratkaistavakseni vaativan tapauksen, olen 2 vuorokautta syömättä, ennen kuin ryhdyn toimeen.

Pukeutumisessa suosin rentoa retkivaatetta, haalarityyliä.

Kun palasin Suomeen, äitini oli kuollut. Maksasyöpä. Hän eli yhtä vanhaksi kuin termiittikuningatar, 50-vuotiaaksi. Olin ainoa lapsi ja perijä.

Armeijassa, siviilipalvelumiehenä oikeusaputoimistossa, tipahdin ikkunan läpi kadulle, 4 kerrosta. Olin tiedoton puoli vuotta. Sairaalassa aivoihini asennettiin muistisiru nettiyhteydellä. Sain myös väkivahvat jalkaproteesit sekä vasemman käden. Nämä olivat ensimmäiset huiputekniset varusteeni. Valtio maksoi ne, enkä tiennyt syytä. Miksi juuri minä? Ehkä muita ei ollut. Lupaani ei kysytty. Mitään ei selitetty. Toivuttuani aloitin tiede-etsivän praktiikkani. Olin 21-vuotias ja yksin maailmassa.

Vuonna 2022 lähdin strategisista syistä ylittämään Atlanttia kumilautalla. En ottanut vettä tai ruokaa mukaan. Join sadetta ja kastetta sekä

merivettä 3 desilitraa vuorokaudessa. Suolaa kolmanneslitrassa merivettä on 11 grammaa, jonka määrän munuaiset pystyvät poistamaan kehosta. Selvitettävä tapaus liittyi matematiikkaan ja todistusaineiston ehdolliseen todennäköisyyteen. Odotellessani ansan laukeamista askartelin aivoaiheen parissa. Aivot ovat tiede-etsivän tärkein työväline, kuin jalat poliisille. Mutta olivatko aivot vain tavallista parempi kone? Ainakaan niihin ei voinut luottaa, ne unohtivat ja vääristivät tallentamiaankin faktoja. Muistisiruni korjasi sen puutteen. Pohdin myös, voitiinko tietokoneesta todella tehdä ihmistä älykkäämpi. Ja oliko älyä olemassa ilman materiaa tai kehoa? Voivatko aivot altaassa toimia älykkäästi, jos ne saavat verta, happea ja ravintoa? Tiede oli tutkinut aivoja tehostetusti jo 50 vuotta, mutta totuus näytti etääntyvän sitä mukaa kun tietoa kertyi.

Selvitettävä murha oli tapahtunut Bostonissa USA:ssa. DNA:n ja rikospaikalle jätetyn viestin perusteella siitä epäiltiin jotakuta Suomessa asuvaa, mukaan lukien maahamme vaeltaneet ilmastopakolaiset. Epäiltyjä oli lähes 8 miljoonaa. Puolesta suomalaisista oli DNA-näyte. Vastaavuus löytyi vetyautoinsinööri Virtaselta. Syyllisyydestä ei kuitenkaan voitu olla varmoja. DNA-testillä on rajoituksensa. Jos kaikki Suomessa asuvat testattaisiin, löytyisi ehkä 8 henkilöä, jotka voisivat olla Boston-murhaajia. Mutta vain 1 heistä voi olla syyllinen. Tiedettiin siis: 1 syyllinen, 7 syytöntä, 8 miljoonaa testattavaa. Niinpä viritin ansan. Soudettuani Atlantilla 2 päivää ilman ruokaa aivot toimintani oli kiihtynyt vilkkaaksi. Tein yhtälön. Sen mukaan todennäköisyys sille, että syyttömän DNA löytyisi rikospaikalta, oli 0,000001 %. Toisin sanoen Virtanen oli lähes 100 % varmuudella syyllinen. Sitten tajusin, että näkökulmani oli väärä. Eihän ratkaisevaa ollut DNA, vaan syyllisyys. Tein käänteisen yhtälön. Todennäköisyys sille, että mies oli syytön, vaikka DNA täsmäsi, oli 7:8 eli 87 %. Jos DNA oli kaikki mitä poliisilta löytyi, Virtanen pitäisi vapauttaa. Rikospaikalle oli kuitenkin jätetty todiste, jota Bostonissa ei ollut otettu vakavasti. Siihen perustui merimatkanani. Murhaaja oli nimittäin kiinnittänyt vainajan rintaan suomen kielellä koneella kirjoitetun viestin: ”Minun on aina pakko seurata kotimaastani Suomesta kumilautalla Atlanttia ylittämään lähtenyt miestä, joka ei ota vettä eikä ruokaa mukaan.” Se kuulosti mielettömältä – ja saattoi juuri siksi olla totta. Tässä työssä kohtaa paljon hullumpakin, kuten mahdollinen lukija tulee huomaamaan...

Kolmannen päivän aamuna ulapalle lensi vetykäyttöinen vuokrahelikopteri. Kyljessä oli omistajan nimi ja puhelinnumero. Kuka kopterin oli vuokrannut? Levätehtailija Jaatinen Kustavista. Mies otettiin kiinni. DNA täsmäsi. Tehtailija paljastui johdonmukaiseksi mielipuoleksi, kuin Shakespearen Hamlet: *"Though this be madness, yet there is method in't."* Ratkaisin Boston-murhan tapauksen varsin epäortodoksisella tavalla. Tärkeintähän eivät ole välineet vaan se, miten niitä käytetään. Turhan usein syytetään välineitä, kun taidot, motivaatio tai mielikuvitus eivät riitä.

Praktiikkani sai mainetta ja menestyi. Oli vielä 3 vuotta siihen, kun lapsuuteni Uroskissan tapaus muuttaisi loppuelämäni taisteluksi naarastiikeriä vastaan.

Tiede-etsivän työ ei ole samanlaista kuin perinteinen etsivän työ. Enää ei tarvita vanhanaikaista riuskaotteista etsivää, vaan nimenomaan tiede-etsivää, jolla on aivojen lisäksi luotettava muistivarasto päässään. Työ ei ole sellaistaakaan kuin tiede-etsiväelokuviissa. Avaruudessa ei kuulu ääniä; avaruus on tyhjiö – ja ääni on väliaineen aaltoliikettä. Avaruusalus ei surise; ja se räjähtää täysin äänettömästi. Lasersäde ei näy ilmassa, vaan ainoastaan osuessaan johonkin. Luoti ei lennätä ihmistä mihinkään suuntaan, vaan tunkeutuu kehoon kitkattomasti: osuman saanut kallistuu muutaman millin ja lyhyistyy maahan. Äänenvaimentimella varustettu luotias ei vingahda vaan pamahtaa. Auto ei räjähdä kolarissa; bensiinimoottorien aikaan niin kävi vain, jos polttoaine levisi laajalle alueelle ja syttyi joka paikasta samanaikaisesti. Lasin läpi ei voi juosta saamatta vammoja: lasi viiltää vaatteidenkin läpi – juuri siten menetin vasemman nännini. Ihminen ei myöskään voi pudota 8 metrin korkeudesta asvaltille ja jatkaa matkaa vahingoittumattomana.

Toimeksiantojakaan tiede-etsivälle ei tule samaan tahtiin kuin vanhanaikaiselle avioliittosotkuja selvittävälle yksityisetsivälle. Tapausten väli voi olla kuukausia. Mutta merkittävästä tehtävästä saatu palkkio voi riittää elämiseen vuodeksi.

Vuonna 2024, erään väkivaltaisen tapauksen seurauksena, kehooni asennettiin motorisoitu penis ja reput. Vuotta myöhemmin tulostutin itselleni uuden maksan. Samana vuonna tekoälysovellus väitteli tohtoriksi Turussa. Tuolloin olin vielä normaalin näköinen nuorimies. Käsi-

ja jalkaproteesejani ei pikaisesti katsomalla voi erottaa oikeista. Ulkonäköäni muuttaneet superkorva ja supersilmä istutettiin päähäni vasta äskettäin, kuten myös kokoon taittuva viuhkamainen päänsuojus.

Keväällä 2025 serkkuni Anne tuli käymään Amerikasta, Oregonista. En ollut nähnyt häntä aiemmin, enkä edes tiennyt hänestä. Silloisten esteettisten mittapuiden mukaan serkkuni oli kaunis kuin auringonpimennys Jupiterin Japetus-kuusta katsottuna. Hänen tumma iho maistui vaniljalta ja suolalta. Yksi asia johti toiseen. Anne ei voinut vastustaa moottoroitua sukuelintäni, jossa on ylivertaisia toimintoja. Hän nukkui vierelläni tyydytettynä, kun siivousrobotti ilmoitti tunkeilijasta tontilla.

Liiketunnistimet olivat sytyttäneet pihavalot. Kello oli 3 yöllä. Geenimuunneltu kloonikarhu kyykki pihamuurini kupeella ja paskansi nurmikolle. Se oli hampaaton ja kynnetön, mutta sen uloste haisi väkevämmältä kuin kissan. Sillä oli kotipesä Iso-Vilissalon apinatarhalla. Jostain syystä se karkaili sieltä. Se oli tallonut äitivainajan istuttamat muuntogeeniset ”hyräilevät” gladiolukset. Se ei reagoinut huutooni vaan puhisi ja tuhisi omissa oloissaan sekä päästeli pieniä kerjääviä kurkkuaäniä. Miten se oli päässyt sähköistetyin muurini yli? Huomasin, että pihaportti oli raollaan. Oliko joku kodinkoneista seonnut ja avannut sen? Menin ja kiersin vahvan teknisen käsivarteni karhun kaulan ympärille. Paljas kehoni hikosi yhä Annen vierilämmön takia. Ympärillemme kertyi hyttysiä. Aloin raahata nallea portista ulos. Silloin pihakoivun takaa astui esiin kookas mies sinisessä kokohaalarissa. Olin nähnyt samat kasvot Petteri-kissan videokameran kuvassa 15 vuotta aiemmin. Jotkut kasvot eivät unohdu. Mies uhkui kiukkuja kuten silloinkin. Muutta mutkitta hän ampui laserpistoolillaan karhun ja suuntasi sitten aseeniipun meikäläiseen. Loikkasin sivuun ja kohti ampujaa. Jalkaproteesieni voiman ja nopeuden ansiosta etenin kuin mutkitteleva salama, eikä tunkeilija ehtinyt osua. Hetkessä hän makasi selällään alani. Titaanikourani puristuksessa hänen pistoolinsa oli hyödytön kuin kompassi Kuussa.

– Miksi tapoit klooninallen? tivasin.

– Se oli vahinko! Miehen ääni oli kimeä kuin vanhuksella. Hän haisi virtsalta ja tupakalta. Hänen säikähtäneen katseensa suunnasta äkkäsin

nyrkkini kokoisen vihreän esineen karhuvainajan auki hervahtaneessa kidassa.

– Onko tuo sama peltilipas, jonka kissavainaja Petteri paljasti 15 vuotta sitten?

– Ai se oli sinun kattisi?

– Miten sama lipas voi olla yhä kuvioissa? VASTAA!

Ukkosen jyrinä syntyy, kun sähköpurkaus kuumentaa ja laajentaa ilman räjähdysmäisesti tuhansien asteiden lämpötilaan. Juuri sellainen on ääneni silloin, kun se kirjoitetaan versaalilla.

– Abigeilille tuli vaihdevuodet ja kaikki viivästyi.

Ukko valehteli. Oli mahdotonta uskoa, että jokin pysähtyisi 15 vuodeksi pelkkien vaihdevuosien takia. Puristin häntä kurkusta.

– Abigeiliin iski masennus, äijä korisi. – Keski-ian kriisi.

– Vai niin? Mikä on nimesi, lurjus?

– Pekka.

– Oletko tupakoitsija? Tiesitkö, että nikotiini vaikuttaa samalla tavoin kuin kokaiini?

– En.

– Hyvä on, katsotaanpa mikä siellä lippaassa on niin tärkeää.

– Ei! Hän yritti päästä irti. Mutta rimpuilu oli yhtä hyödytöntä kuin kauneus haettaessa turvallisuuspäällikön tointa.

– Kuka on Abigeil?

– Minun pomoni ja elämänkumppanini.

– Vilkaistaanpa mikä on Abigeilin salaisuus.

Raahasin vankini karhunraadon luo. Peltilippaassa oli A4-kokoinen paperi. Siihen oli koneella kirjoitettu: ”Iäkäs vainaja näyttää usein kuu-kahtaneen ilman näkyvää sairautta, jolloin yleensä sanotaan, että hän kuoli vanhuuteen. Kehon solujen elinikä on rajallinen, mutta kukaan ei silti kuole solujen vanhenemiseen. Todellinen kuolinsyy voikin olla veritulppa tai sydämen liikarasitus. Myös flunssa tai keuhkokuume voivat nukkuttaa vanhuksen ikiuneen, koska tämän vastustuskyky on heikko solujen huonon kunnon takia. Maamme presidentin virka-asunnon kattoansarissa kasvaa 5-metrinen taatelipalmu, joka sai alkunsa 2 000 vuotta vanhasta siemenestä. Siemen löytyi arkeologisissa kaivauksissa kuningas Herodeksen palatsin raunioista Kuolleen meren läheltä.”

Tekstin alla oli signeeraus, tuherrus, josta ei saanut selvää. Pahaa aavistaen analysoin tekstin muistisiruni salakirjoitusavaimilla. Löysin

piilolauseen: ”Nappaa kattoansarista Masadavuoren taatelipalmun lehtiä taikka siemeniä, joista tehty uute nuorentaa ja pitää ikinuorena paremmin kuin telomeraasihoito.”

– Miksi tämä ”tohtori Tuhero” on pannut paperille tämän laatuista sontaa?

Ukko ei vastannut. Puristin pillistä.

– Asutko yhä samassa talossa, jossa kissani kävi, tiukkasin.

– En tietenkään, hän kähisi.

– Minkä takia Tuhero eli Abigeil pitää tärkeänä tätä peltipasta?

– Oh, hän pelkäsi dementian yllättävän, ennen kuin saisi aikeensa toteutettua.

– Minkä aikeen? Varkauden?

– Kysy häneltä. Hän on sängyssäsi.

– Häh, onko Amerikan serkkuni Anne muka dementiaa pelkäävä Abigeil? Minkä ikäinen hän on?

– 70.

– Kuten ilmeisesti sinäkin. Olenko mukamas ottanut sänkyyni 70-vuotiaan? Viiraako herralla päästä?

– En tiedä, mutta taatelinpalmusta tehdyn Masada-uutteen ansiosta Abigeil on 20-vuotiaan veroinen.

– Siltä hän vaikuttaakin. Hän ei siis olekaan serkkuni Amerikasta?

– Kuule, hyvä kyborgi ja yli-ihminen, päästä minut menemään. Minä olen täysin tossun alla. En ole mitenkään vastuussa teoistani.

– Mikset itse nauti Masada-uutetta?

– Ei se tehoa miehiin. Minä olen 65-vuotias enkä tästä tokene.

– Paha juttu kun tapoit viattoman kloonin. Yritit nitistää meikäläisenkin.

– Se oli Abigeilin vaikutusta kaikki tynni. Hän aikoo nuorentaa miljoonia älykkäitä kunnianhimoisia naisia ja valloittaa maailman. Hän tahtoo alistaa kaikki miehet.

– Ja sekö on sinusta OK, ukkopaha? Miljoonia? Eihän niin montaa älykästä naista olekaan, kiitos patriarkaatin.

– Minä olen ollut nynnökö koko ikäni, en tiedä paremmasta.

Isku tuli kallooni takaapäin.

Kun toinnuin, pihalla olivat enää karhunraato, hyttyset ja meikäläinen. Kädessäni oli pala salakirjoitusarkista repeytynyttä paperia. Peltipasta oli poissa. Samoin Anne alias Abigeil alias Tuhero.

Miksikä olin niin helposti langennut tuon vanhan nuoren naisen pauloihin? Koska hän oli ensimmäiseni sitten Tiibetin? Vai hehkeä habitus ja ihon vaniljanmakuko sen tekivät? Miten hän oli tiennyt lapsuuteni suosikkimaun? Entä mistä hän oli tiennyt minne peltiä ilmes-tyisi? Tapaus vaikutti mutkikkaalta. Saisinko kysymyksiini koskaan vas- tauksia? Oliko logiikkani kohdallaan? Näytti varmalta, että lippaassa pidetyssä paperiarkissa piili feministisen maailmanvalloitus suunnitel- man ensimmäinen askel. Ja sen oli Tuhero jo ottanut. Hänen juonensa oli vaarallisempi kuin kolmen grayn säteilyannos. Millaista olisi elää to- talitarismissa nimeltä *feminokratia*?

Perussuomalaiset-puolue oli jo Tiibetin vuosinani alkanut hiljalleen järkiperaistää Suomen voimatonta hallintoa asiantuntijoiden luotsatta- vaksi. Lopputulema, *teknokratia*, vaikutti yhteiskunnan tehokkuuteen positiivisesti kuin kuntoilu perimään. Esimerkiksi Pohjois-Amerikan Kalliovuorilla eläneet tuhkapyyt eivät lentäneet talveksi etelään vaan kävelivät vuorilta 5 kilometriä alas laaksoon: siellä oli vähemmän lunta ja helpompi talvehtia. Koillis-Siperian ruusulokit muuttivat syksyllä etelän sijasta pohjoisemmas, avoveden reunaan. Noiden lintujen lo- giikka oli tunteilematonta ja ongelmanratkaisuun keskittyvää, kuten teknokraateilla. Demokraattiset, byrokraattiset tai feminokraattiset tuhkapyyt ja ruusulokit olisivat luultavasti toimineet todellisia edusta- jiaan kaavamaisemmin ja epätarkoituksenmukaisemmin.

Hautasin kloonikarhun muurinvieruspensastoon. Nalle oli ollut las- ten kestopuosiikki. Sen murhan julkitulo olisi nostanut hälyn ja aikaani olisi tuhlattu kyselemällä kaikenlaista roskaa. Ensisijainen tehtäväni tu- lisi siitä hetkestä alkaen olemaan Tuheron maailmanvalloitus hankkeen estäminen. Panostaisin siihen kaikki voimavarani. Ensiksi pitäisi selvit- tää motiivi. Maailman valloittamiseen ei tosin välttämättä tarvittu mi- tään erityistä syytä, kuten ei muuhinkaan ilkitöihin. Kenties Tuheron vaikutin oli pelkkä peniskateus. Kateus yleensäkin on vahva motiivi. Sen takia esimerkiksi sadat miljoonat uskavaiset vähättelevät tänäkin päivänä paremmin pärjäävien maallista elämää.

En saanut pihaporttia sulkeutumaan. Tuhero oli onnistunut sotke- maan kotini elektroniikan. Passitin talous- ja pienkorjausrobotini et- simään vikaa. Robottikukko vartioi loppuyön tonttia. Mutta sekin oli seonnut. Aamun tullen se kiekui aiheettomia hälytyksiä kuin tarinan paimenpoika, välkyttäen kloaakkinsa minilaseria ikkunaan. Talous- ja

pienkorjausrobotin aikaansaannokset olivat puhdas nolla. Olin päivän syömättä ja vain makailin. Aivojen luovuutta kahlitsevan *noradrenaliini-*välittäjäaineen erityis väheni. Spontaanisti mietin, mitä pöly on. Se on tomua, kuollutta ihoa, tekstiilikuituja, hilsettä, kasvien ja hyönteisten osia. Pölyyn jää jälki, kun siihen astuu... Ja jokaisen paperin pinnalla on ainutlaatuisia epätasaisuuksia, sen sormenjäljet! Voisin ottaa mikroskooppikuvan haltuuni jääneestä paperinpalasta. Etsisin molekyyli-vastaavuutta muihin papereihin. Mutta minkä takia, oikeastaan? Vastaavanlaisen paperin etsiminen hakuammuntamenetelmällä olisi kuin metsästäisi Higgsin hiukkasta.

Oletettavasti Tuhero ennen pitkää huomaisi paperinkulman puutumisen. Jos feministinen maailmanvalloitus oli hänelle todella tärkeä, hän saattaisi virheensä paljastuttua joutua paniikkiin. Kumppaninsa Pekan mukaan hän oli jo 15 vuotta varjellut tuota muistilappuaan demention pelossa. Paljon hullumpiakin päähänpinttymiä oli. Eräs kanadalaismies yritti kasvattaa täydellisen karvaturkin ihonsa sisään. Hän pyrki päämäärään tukkimalla joka ikisen karvatuppensa. Niiden tulehdus aiheutti hänelle paiseita. Mutta asiaan: paniikissa ihminen on ensin tukehtua kuin kynttilä painottomuudessa. Mantelitumake työskentelee äärirajoilla. Lopulta aivokuori kuitenkin yleensä voittaa ja helpottaa paniikkia – järkiinnyttyään Tuhero luultavasti palaisi noutamaan paperinkulmaansa...

Aivojen on helpompi muistaa olennaiset asiat, jos ne unohtavat epäolennaiset. Mutta mikä tässä tapauksessa oli epäolennaista? Kuulin kerran väitteen, että jos lisääntymiskykyisiä bakteereja eli stratosfäärissä 40 kilometrin korkeudessa, oli epäolennaista pohtia miten alhaalla niitä sitten voisi elää. Kun pieneliöitä löydettiin 2 kilometriä meren pohjan alapuolelta, epäolennaisesta tulikin avaintieto... Ajelehdin unen ja valveen rajalla. Valeserkkuni oli moittinut asuntoani harmaaksi ja ehdottanut värien lisäämistä... Tutkisinko paperinpalaa säteilyttämällä? Siitä voisi löytyä lisää piilotettua tekstiä, kätkettyjä kerrostumia... kerrostumia...

Äkkiä oli ilta. Missä viipyi Tuhero?

Kenkäni tärisi. Robottikukko ilmoitti, että joku oli kulkenut avoimesta pihaportista. Se alkoi kiekua mutta lopetti kuin tapettuna. Keit-tiön verhojen raosta näin Tuheron kävelevän hämärässä taloa kohti. Hänellä oli samat vaatteet kuin aiemmin: mustat ohuet nahkahousut

ja vaaleansininen toppi vailla rintaliivejä. Vasemmassa kädessään hän kantoi Gronacin trendikästä putkimallista protestikäsilaukkaa, vaalean oranssia, ja toisessa laserpistoolia. Hän oli sädetänyt robottikukkoni romuksi. Miten hän kuvitteli pääsevänsä sisään? Riensin avaamaan ta-kaoven lukon.

Mutta hän soittikin pääoven summeria.

– Kuka siellä, kysyin.

– Minä. Pannaanko taas lihaa piiloon?

– Olet kuulemma 70-vuotias mummo.

– Mutta parikymppisen näköinen.

– Anna se ase kissanluukusta. Äläkä ammu jalkaani, ei siitä mitään hyötyä olisi.

Minuutin kuluttua laserpistooli kolahti kissanluukusta eteisen gra-niittilaattalattialle.

– Ja nyt vara-ase.

– Ei ole.

– Onpas.

Varalaserpistooli kopsahti kissanluukusta eteisen lattialle.

– Ja vara-aseen vara-ase.

– Ei ole.

– Sen olemassaolo on yhtä varma kuin mormonien aikoinaan suunnittelema MAAILMANVALLOITUS.

– Sinulta ei näköjään jää mikään huomaamatta. Olet liian ovela.

Varalaserpistoolin varalaserpistooli kilahti kissanluukusta eteisen lattialle. Se oli erittäin pieni, vain Campin retkiravintopilleripakkauksen kokoinen. Vara-ase on aina varsinaista pienempi.

– Ja nyt vielä vara-aseen vara-aseen vara-ase.

Sekin tuli kissanluukun läpi. Sitä tuskin aseeksi ymmärsikään.

– Tapoit kukkokultani, Tuhero. Olen selvillä katalista aikeistasi.

– Minä tulin vain pantavaksi. Avaa ovi.

– Uskoisikohan tuota?

– Usko pois. Ja kukko oli jo valmiiksi vainaa.

Potkaisin laserpistoolin, varalaserpistoolin, varalaserpistoolin vara-laserpistoolin ja niin edelleen pois oven edestä. Aseet olivat harmaita kuin asuntoni.

Työnsin käsipeilin kissanluukusta ja katselin häntä.

– Pudota se protestikäsilaukku maahan.

Hän totteli.

– Ja nyt riisuudu alasti.

Hän teki sen. Hän oli äärimmäisen seksikäs, tuon ajan käsitysten mukaan. Pituutta oli 170 senttiä ja painoa noin 60 kiloa.

Avasin oven.

Samassa leimahti.

Oli keksitty avaruushorros, optinen siru, maanalaiset kaupungit, litteä antenni, DNA-tietokone, tekoäly (eräs sai 2028 kirjallisuuden Nobelin), avaruushotelli, talous-, pienkorjaus- ja Barbara-robotit, kei-notekoiset aivosolut ja synapsit, saasteveroista kerätty eläkerahasto – mutta leimahtavaa Tuheroa en osannut odottaa.

Heräsin pallotuolissa, jonka olin hankkinut niskasäryn hoitoa ja meditointia varten. Nojatuolin istuinosa oli joustava kuminen ilmapallo. Olin sidottuna käsinojiin. Tuheroa en nähnyt. Lemmenyönämme olin kertonut olevani klassisen musiikin ystävä. Nyt tuoli suolsi typerää iskelmämusiikkia kovaa kuin vuvuzela, 105 desibeliä. Sen tarkoitus oli kai pehmittää. Tuhero ei selvästikään ollut löytänyt paperinkulmaansa tajuttomana ollessani. Se oli kapselissa peräsuolellani 100 biljoonan bakteerin seurassa. Oli keskeistä suunnata ajatukset pois popmusiikkikidutuksesta. Aikamatkailu voi pianikin olla mahdollista, tuumailin. Siirtäisin pois toiseen aikaan valoa nopeammin kuin hiukkasten spintieto tai neutriinot, jotka oikaisevat tuntemattoman ulottuvuuden kautta. Löytyisikö inhimillistä aikakautta vailla renkutuksia? Delfiinien pyrstökävely ei ole sen tollompaa kuin ihmiskulttuurin ilmiöt... Mikä se oli? Vessankansi. Tuhero oli kakalla! Otapa lunkisti poju, lunkisti nyt... Ainoa huolesi on, että tulostit 3D-kopion paperinpalasta. Se ei ole peräsuolella, vaan potkurittoman pöytätuulettimen jalustan alla sohvan sivupöydällä.

Tuhero tuli vessasta seisomaan eteeni. Alasti. Kädessä oli narupunosruoska, jonka olin hankkinut itsekidutusta ja luonteenkasvatusta varten vuonna 2022.

– Missä helvetissä se paperinkulma on? Hänen oli huudettava iskelmämusiikin yli.

– Housuissasi!

Hän pani musiikin pienemmälle ja löi ruoskalla haaroihini.

– Tai sinun housuissasi. Miksi nimittelet minua Tuheroksi?

Millaista on olla tiedeuskon, teknologian ja
teknokratian elävä hedelmä?

Tämä on tarina kyborgin noususta ja tuhosta. Kirja
on samalla myös leikkisä katsaus lähitulevaisuuden
tieteen todennäköisiin saavutuksiin ja mahdollisen
tiede-etsivän arkeen.

"Sillä jokainen tahtoo elää, niin luulen, vaikka olisi
kipeä."

Lainalihan kuudes teos on edeltäjiensä tavoin
humoristinen, omaleimainen, pisteliäs, absurdi ja
älykäs. Filosofian tapaan se kyseenalaistaa, kysyy
ja ihmettelee.

BoD

